

Het jongetje groeide in negen maanden uit tot een mensje dat klaar was om de wereld iets te gaan vertellen en de ouders die hij gekozen had wat te leren. Hij wilde graag dat ze hun essentie van het leven weer konden voelen, net zoals hij deze nog voelde en wist.

Toen was de dag van de bevalling aangekomen. Het verliep voorspoedig. De vrouw deed haar best op haar Oerkrachten, de man moedigde haar aan en de verloskundige en kraamhulp deden hun werk. Toch lukte het niet. De jongen kon niet door het geboortekanaal, en hij dacht nog: nee hè, niet nu al een les, ik ben er nog maar net.

Met de ambulance gingen ze naar het ziekenhuis. Wat een herrie en commotie allemaal, dacht het jongetje. In het ziekenhuis werd hij met een tang door het geboortekanaal geholpen. 'Ik kan het niet' werd toen bij het jongetje vastgelegd in zijn onderbewuste systeem. 'Ik heb altijd hulp nodig'.

In zijn jonge leven maakte Koen van alles mee. Koen, zo werd hij genoemd toen hij werd geboren en hij kreeg meteen twee familiesystemen als cadeau mee. Zeven generaties achter hem met ideeën, mechanismes, overtuigingen, gewoontes, gebeurtenissen en zo ook geheimen en trauma's van weleer. Koen maakte al gelijk een paar kind besluiten in zijn script die hij later steeds opnieuw af liet draaien. Dat gebeurde onbewust.

Tot zijn achtste levensjaar bleven de hersengolven van Koen lekker laag waardoor alles om hem heen gelijk werd opgeslagen in zijn onderbewuste systeem in het brein. Ook geloofde hij alles wat gezegd werd en leerde hij heel snel.

